

Vukuatnâme Ebrar

— Neslihan/ca · 10 Aralık 2010

Sesleri duyuyor musun Ebrar?

Harici koşullarda dahili bir ölümü vuruyor zangoç
Gecenin katran sükutunu bölüyor kervan çingirakları
Yüreğimde naftalin kokulu bir sevda,
Gözlerimde fırak yakamozları..
Bu seslere susuyor musun Ebrar?
Öyleyse bu gidiş çok sızlatacak parmak uçlarımı

Bil ki...

Düşlerinden gözlerim düştüğü günden beri
Düşlerimin ceplerinde taşıyorum gözlerini

Leyl ü nehâr şahidim olsun ki Ebrar..
Kör kuyulara atılmış Yusuf kadar nâçarım
Sana son bir diyeceğim var amma..
sözkırandır dudağım
Güneş bile bir tek kirpiklerimde ki jale i eşki bilir
Bu gece ay tutulmuşsa çok görme,
uzun süreli bu kuşatma
Sus diyorsa kan gövdeli bir yanım...
Yüreğimin sesine kapanmıştır kulakların

Yolculuk vakti geldi

Serçe parmağımdan kanatlanıyor karanlık kuşları
Bifasıla beni yazar malum vukuatnamenin sayfaları
Gayri yılgin gövdemi taşımaz ruhumda ki çöl yalnızlığım
..ve ben ölmeden geçmez o ceylan gözerine susamışlığım

Sabrım nar-ı ecel hançerlerle sınıyor Ebrar

Sırtımda gümüş saplı riyalardan bin yara
Gayri bana sabahlar bile gecenin gölgesini getirir
Bir tek bu meçhul yolculuktur fikirlerime gün düşüren
Hüzün yutkunan hanemin bahçe kapısı
Mahmur bakışlı kardelenler..
Kimi kanadı kırık serçe feryadında

Kimi göç hüznüne boyun eğmekte
Hele bir de pencere kenarında öksüz kalan begonyalar,
Her biri zeh i zakkum yudumlamış ölü gövde gibiler

İki acı sözle, sılayı gurbete çevirdim Ebrar
Ellerimde saçlarından kalma yasemin kokuları
Omuzlarım da ölüm ağırlığından taşınmaz bir sevda var
Mavinin kızıla karıştığı anadır dalların şahitliği
..ve bu gün huzura mezardır intihar menzilleri
Birazdan pencerene ölü düşler yağdıracak o yüklü bulut
Vakit tamamdır, ben gittim Ebrar
Kırbaçlandı fırtına nefesini tut

Neslihan Yiğit
12.01.2010